తెలుగు కళాసమితి మ్యాజెర్సీ కథల పోటీలో
సాధారణ ప్రచురణకు స్వీకరించిన కథ

"ఏమండీ, పాప గొలుసు పోయిందండీ" శ్రీమతి ఇల్లు అదిరిపోయేలా కేక పెట్టింది. నా గుండె ఆగిపోయింది. గొలుసు పోయిందా? ఇందాకనే కదా. పాప బారసాల కోసం గొలుసు బయటకు తీసింది. బారసాల అయిన తరువాత ఇద్దరం పాపను తీసుకొని గుడికి వెళ్ళొచ్చాం. ఇంతలో ఈ ఉపద్రవం.

"ఏమండీ! గొలుసు పోయిందండీ. మా నాన్నగారు మన పాపకి ప్రేమతో చేయించిన గొలుసు పోయిందండీ. ఇందాక పాపకు పెడుతూ పరీక్షగా చూశాను. ఎంత బాగుందో. నా దృష్టే తగిలి వుంటుంది?

"అబ్బా, కాసేపాగు. నన్నాలోచించనీ. అసలు గొలుసు ఎన్ని గంటలకు పెట్టావు?"

"అయిదుగ ంటలకు"

"బారసాల సమయంలో చూసిన గుర్తుందా?"

"వుందండీ. నేను చూశాను. ఒకసారి గొలుసు గొనుకు పట్టుకుంటే నేనేతీసి సరిగా సర్దాను"

"మనం గుడికి వెళ్ళేముందు వుందో, లేదో చూశావా?"

"ఏమో! అప్పుడు చూడలేదండీ? ఎక్కడ పడి పోయిందో ఏమో?"

శ్రీమతి కళ్ళవెంట నీళ్ళు. అవునుమరి. నాలుగు గంటలలో దగ్గర దగ్గరగా నాలుగు వేలు నష్టం. ఎక్కడన్నా పడిపోయిందేమోనని ఇల్లంతా వెదికాము. దొరకలేదు. ఎన్నో ఆలోచనలు. అసలు బారసాలకొచ్చిన వాళ్ళు ఎవరన్నా పాప మెడలో నుండి గొలుసు తీసివేశారేమో? ఛ. అలా జరిగి వుండదు!! కాకపోతే చుట్టు పక్కల పిల్లలందరూ వచ్చారు. అందరూ సరదాగా అల్లరి చేశారు. ఎవరన్నా పిల్లలు తీసుకుపోయారేమో? ఎవరినని అడుగుతాం? ఏం చేయాలో పాలు పోవటం లేదు. గొలుసు గుడికి వెళ్తున్నప్పుడు కాని, గుడిలో కాని పడిపోయిందేమో? అదే అయి వుంటుంది. ఇప్పుడయితే రోడ్ల మీద అంత జనం వుండరు కాబట్టి దొరకడానికి అవకాశం వుంది. మళ్ళీ తెల్లవారితే ఎవరికి దొరికితే ఎవ్వరు తెచ్చిస్తారు? శ్రీమతికి చెప్పి టార్చ్‌లైట్ తీసుకుని గొలుసు కోసం వెతుకుతూ గుడికి బయలు దేరాను. దగ్గర దగ్గరగా మా ఇంటికి ఒక అరకిలో మీటరు దూరం వుంటుంది గుడి. ప్రపంచంలోని నీరసమంతా నన్నే ఆవహించింది. ఎంత సరదాగా గడిచింది సాయంత్రం! ఇలా జరుగుతుందని అనుకున్నాడా తను? అంతా కలలోలా వుంది. నిజంగా కల అయితే ఎంత బావుంటుంది. మళ్ళీ నాలుగు వేల రూపాయిలు సంపాదించి పాపకి గొలుసు చేయించాలంటే ఎంత కష్టం. ఒకవేళ చేయించినా ఈ నష్టం ఎలా పూడుతుంది? ఈ గొలుసు కూడా వుంటే. అప్పుడు రెండవుతాయి కదా. బుర్రలో ఆలోచనలు సుడులు తిరుగుతున్నా కళ్ళు మాత్రం రోడ్డును నిశితంగా పరిశీలిస్తున్నాయి. ఇదేమి ఖర్మమో. ఏది చూసినా గొలుసులాగానే కన్పిస్తుంది. అయినా గొలుసు ఇప్పటికే ఎవ్వరికన్నా దొరికిందేమో? నాదంతా అనవసర ప్రయాసేనా? ఎవ్వరో ఆ అదృష్టవంతుడు? అవును మరి. ఒక్క క్షణంలో నాలుగు వేల రూపాయిలు అప్పనంగా చేతిలో పడుతుంటే అదృష్టం కాక ఏమిటి? అదృష్టమా, పిండాకూడా? ఎవ్వరో కష్టపడి కడుపు కట్టుకుని డబ్బులు సంపాదించి తమకు వస్తువులు చేయించుకుంటే అది దొరికింది కదాని స్వంతం చేసుకోవటమేనా? స్వంతం చేసుకుని వాళ్ళేం సుఖపడతారు? అది ఆ వస్తువు స్వంతదారుకి అప్పగిస్తే వచ్చే తృప్తి ముందు ఆ సుఖం ఏపాటి? అలాంటి మంచి బుద్ధున్న వ్యక్తికి ఆ గొలుసు దొరికితే? అబ్బా నాదెంత అదృష్టం? అయినా ఒకవేళ అలా దొరికినా అది అతను నాకెలా అందచేయగలడు? పోలీస్ స్టేషన్‌లో అప్పగిస్తే సరి. పోలీసులు గొలుసు దొరికిందని ఊరంతా ప్రకటించి నాకు అప్పగించుతారు. అబ్బా ఎంత బాగుంది ఈ ఆలోచన? అయినా నా పిచ్చికాని ఇదేమన్నా రామరాజ్యమా? గొలుసు దొరకగానే పోలీస్ స్టేషన్‌లో అప్పగించటం పోలీసులు దానిని తనకివ్వటం. గొలుసు దొరికినవాడే దాన్ని కాజేస్తాడు. లేదంటే వాడి ఒకవేళ నిజాయితీగా పోలీస్ స్టేషన్‌లో ఇచ్చినా పోలీసులు దాన్ని నొక్కేస్తారు. కలికాలం. ఒకవేళ నిజంగా నాకు ఒక గొలుసు దొరికితే నేనేం చేస్తాను? పోలీస్ స్టేషన్‌లో అప్పగించాలా? అమ్మో . అలా ఎప్పటికీ చేయకూడదు. పోలీసులు తినేస్తారు. తనే వూరంతా ఎనౌన్స్‌మెంట్ ఇప్పించి గొలుసు సొంతదారు రాగానే గుర్తులు అడిగి వాళ్ళదే ఆ గొలుసు- అని ఖచ్చితంగా తెలుసుకుని వాళ్ళకప్పగిస్తాడు. అవును తను అలాగే చేస్తాడు. నిజంగా చేస్తాడా? ఒకవేళ ఈ రోజు దొరికితే తను అలా చేయగలడా? ఒక్క క్షణం ఆలోచన. ఊహూ. అలా కాదు. ఇవ్వాళ నా గొలుసు పోవటం కారణంగా నాకు నాలుగు వేల రూపాయిలు నష్టం వచ్చింది. అందుకని వాళ్ళ దగ్గర నాలుగు వేలు తీసుకుని వాళ్ళ గొలుసు వాళ్ళకిచ్చేస్తాడు. అవును మరి. ఇతరులు నిజాయితీగా లేకపోవటం కారణగా నాకు నాలుగు వేలు నష్టం వచ్చింది. ఆ నాలుగు వేలను నేను నా నిజాయితీ పెట్టుబడితో సంపాదించటం తప్పు కాదు.

గుడి దగ్గరికి వచ్చేసింది. గుండె వేగం హెచ్చింది. గుడిలో మేము తిరిగిన ప్రదేశాలన్నీ వెతికాము. చెప్పులు పెట్టిన చోట, కాళ్ళు కడుక్కున్న బావి దగ్గర, ప్రదక్షిణం చేసిన దారిలో నవగ్రహాల దగ్గర, అన్ని చోట్లా వెదికాను. గొలుసు దొరకలేదు. నిరాశే మిగిలింది. ఇవ్వాళ లేచినవేళ బాగోలేదు. కాళ్ళీడ్చుకుంటూ ఇంటికి బయలుదేరాను. అన్నట్లు ఆ పక్క మండపములో కూర్చుని ప్రసాదం తిన్నాం.

అక్కడ వెదకలేదు.అప్పుడు గుర్తుకొచ్చింది.గబాగబా వెళ్ళి వెదికాను. ఊహూ లేదు. మళ్ళీ వెనక్కి బయలు దేరాను. అప్పుడు కన్పించింది. ధగ, ధగా మెరుస్తూ మండపం మెట్ల మీద, మా గొలుసుకాదు,కాసులు పేరు చీకట్లో కూడా తళతళలాడి పోతూంది. నా గుండె ఒక్క క్షణం ఆగిపోయి మళ్ళీ కొట్టుకోవటం ప్రారంభించింది. చాలా క్యాజువల్‌గా వంగి గబుక్కున తీసుకుని జేబులో వేసుకున్నాను. అరచేతుల్లో కూడా చెమట్లు పడుతు

న్నాయి. చుట్టు పక్కల చూశాను. ఎవరన్నా నన్ను గమనించారేమోనని ఎవ్వరూ నన్ను చూడలేదు. పరుగు పరుగున గుడిలో నుండి బయటకు వచ్చాను. ఇంటికి వచ్చేవరకూ మనసు, మనస్సులో లేదు! ఇంట్లోకి వచ్చి తలుపులు వేసేసి అమ్మయ్య అనుకున్నాను. శ్రీమతి హడావుడిగా ఎదురు వచ్చింది. ''ఏమండీ! గొలుసు దొరికిందా?'' అప్పుడు జేబులో నుండి బయటకు తీశాను కాసుల పేరును.''దగ్గర దగ్గర ఆరు కాసుల కంటే ఎక్కువ వుంటుంది. మన గొలుసు కోసం వెతకటానికి వెళితే ఇది దొరికింది. లేచిన వేళా విశేషం'' శ్రీమతి కళ్ళు పెద్దవి చేసి ఆశ్చర్యంగా చూస్తోంది. కాసుల పేరున్ను వేలికి తగిలించుకుని విలాసంగా వూపాను. ''అంటే మనమే దీన్ని వుంచుకుందామనా? పాపమేమోనండీ!''

''పిచ్చిదానా! వుంచుకుందామా ఏమిటి? వుంచేసు కుంటున్నాం. మన గొలుసు పోయింది. ఎవ్వ రికో దొరికింది. కానీ వాళ్ళు దాన్ని మనకు అప్పగించే ప్రయత్నం చేస్తున్నారా, చేశారా? చేయరు. దాన్ని ఆనందంగా దాచి పెట్టుకుంటారు. ఆ డబ్బుతో చక్కగా ఎంజాయ్ చేస్తారు. ఎవ్వరికో లేని నిజాయితీ కారణంగా మనం నష్టపోతున్నాం. మనం నిజాయితీగా వుండి ఎవ్వరినో ఎందుకు లాభ పర్చాలి? పోయిన మన వస్తువు చిన్నదే కావచ్చు. దొరికింది పెద్దదే కావచ్చు కానీ నిజాయితీకి చిన్నా, పెద్ద అనే తారతమ్యాలు లేవు. నిజాయితీ అంటే నిజాయితీనే. పిచ్చి, పిచ్చి ఆలోచనలు కట్టి పెట్టు. నాకు అన్నం కూడా తినాలనిపించటం లేదు. పక్క వేసెయ్యి''ఆనందాన్ని ఎంత దాచుకుందా మన్నా దాగటం లేదు. శ్రీమతి పక్క సర్దుకుని కెవ్వున కేక వేసింది. ''ఏమండీ! మన గొలుసు మంచం మీదే వుందండీ'' ఛరుగున బెడ్‌రూమ్‌లోకి వెళ్ళాను. మా గొలుసు ఇంట్లోనే వుంది. ఇల్లంతా మూలమూలలా వెతికాం కానీ మంచం మీద చూడలేదు.''ఇందాక నిజాయితీ గురించి ఉపన్యాసం ఇచ్చారు కదా. ఇప్పుడేం చేస్తారు?'' అన్నట్లు వుంది శ్రీమతి చూపు. నవ్వేస్తూ చెప్పాను. ''మన అదృష్టం మన ముఖాన ఈ కాసుల పేరు దొరకాలని వ్రాసి వుంది కాబట్టే అది దొరికింది. లేకపోతే మన గొలుసు ఇంట్లో వుంటే మనకి కన్పించక పోవటం ఏమిటి? దాని కోసం నేను గుడి దగ్గరికి వెళ్ళటం ఏమిటి? అక్కడ ఇది దొరకటం ఏమిటి? అంతా మన అదృష్టం. సిరి తానంతట తాను వస్తుంటే వద్దంటారా ఎవరైనా?''

> ఒక రచయిత సృష్టిని, వందమంది బాగున్నదో లేక బాగులేదో అని చెప్పవచ్చు. కానీ అందులో ఒక్కడు ఆ రచన యెందుకు బా గుందో లేక యెందుకు బాగులేదో చెప్తాడు. నిజానికి అతని అభి ప్రాయం ఒక లక్షమంది పాఠకుల బేరీజుతో స మానం. రచయిత ఆ ఒక్క పాఠకుని కోసం వుత్సా హంతో రాసుకునిపోవాలి.
>
> — బలివాడ కాంతారావు

* * *

తెల్లవారింది. నాకు హడావుడి ఎక్కువయింది. ఆఫీసుకు వెళ్ళేముందే కాసుల పేరును, నాకు తెలిసిన కంసాలికి చూపించి విలువ కట్టించాలి. దాన్ని వీలయినంత త్వరగా అమ్మేయాలి. సరిగ్గా భోజనం కూడా చేయకుండా బంగారం షాపుకి పరిగెత్తాను.

''కొంచెం. ఈ గొలుసు విలువ కట్టండి'' కంసాలికి అందిస్తూ చెప్పాను. అందుకుంటూనే అన్నాడు అతను ''దొరికిందా ఇది?'' 'అవును, కాదు' అన్నట్లుగా తల వూపాను. ''ఇది బంగారం కాదండీ. పైన బంగారం పూత పూయించారు. అంతే. ఈ మధ్య ఇటువంటివి ఎక్కువయ్యాయి'' దాన్ని తిరిగి నా చేతిలో పెడుతూ అన్నాడాయన. రోడ్డు మీదకు వచ్చాను. మత్తంతా దిగి పోయింది. నిస్సత్తువగా వుంది. ఎందుకింతలా దిగజారి పోయాను? మా గొలుసు పోయినప్పుడు. నిజాయితీ గురించి వున్నతంగా ఆలోచించాను. ఏదన్నా గొలుసు దొరికితే అనుకోగానే, నాకు జరిగిన నష్టాన్ని భర్తీ చేసుకోవాలనుకున్నాను. నిజంగానే దొరకగానే నేరం ఎదుటి వాళ్ళ మీద పెట్టి నా నిజాయితీని సమర్థించు కున్నాను. మా గొలుసు కూడా దొరకగానే అదృష్టం విధి అంటూ నా నిజాయితీని చంపేశాను. అన్నిటికంటే ఆఖరి మెట్టు. ఆ గొలుసు బంగారంది కాదు అని తెలియగానే నేను నిజాయితీని గురించి మళ్ళీ వున్నతంగా ఆలోచించటం ప్రారంభించాను. ఆలోచనలను అణగ దొక్కేస్తూ, ఆఫీసుకు బయలుదేరాను. ●

10-8-90 ఆంధ్రజ్యోతి సచిత్ర వారపత్రిక